

CREURE SENSE AGRAIR

JOSÉ ANTONIO PAGOLA

El relat comença narrant la curació d'un grup de deu leprosos a les rodalies de Samaria. Però, aquesta vegada, no s'atura Lluç en els detalls de la curació, sinó en la reacció d'un dels leprosos en veure's guarit. L'evangelista descriu acuradament tots els seus passos, doncs vol sacsejar la fe rutinària de no pocs cristians.

Jesús ha demanat als leprosos que es presentin als sacerdots per obtenir l'autorització que els permeti integrar-se a la societat. Però un d'ells, d'origen samarità, en veure que està guarit, en comptes d'anar als sacerdots, torna enrere per cercar Jesús. Sent que per a ell comença una vida nova. D'ara endavant, tot serà diferent: podrà viure de manera més digna i feliç. Sap a qui l'hi ho deu. Necessita trobar-se amb Jesús.

Torna «glorificant Déu amb grans crits». Sap que la força salvadora de Jesús només pot tenir el seu origen en Déu. Ara sent alguna cosa nova per aquest Pare Bo de qui parla Jesús. No ho oblidarà mai. D'ara endavant viurà donant gràcies a Déu. El lloarà cridant amb totes les seves forces. Tots han de saber que se sent estimat per ell.

En trobar-se amb Jesús, «es prosternà als seus peus i li donava gràcies». Els seus companys han seguit el seu camí per trobar-se amb els sacerdots, però ell sap que Jesús és el seu únic Salvador. Per això és aquí al seu costat donant-li gràcies. En Jesús ha trobat el millor regal de Déu.

En concloure el relat, Jesús pren la paraula i fa tres preguntes expressant la seva sorpresa i tristesa davant el que ha passat. No van adreçades al samarità que té als seus peus. Recullen el missatge que Lluç vol que s'escolti a les comunitats cristianes.

«No eren deu, els qui han quedat purs?». No s'han guarit tots? Per què no reconeixen el que han rebut de Jesús? «On són els altres nou?». Per què no hi són? Per què hi ha tants cristians que viuen sense donar gràcies a Déu gairebé mai? Per què no senten un agraïment especial cap a Jesús? No el coneixen? No diu res de nou per a ells?

«No n'hi ha hagut cap que tornés per donar glòria a Déu fora d'aquest estranger?». Per què hi ha persones allunyades de la pràctica religiosa que senten veritable admiració i agraïment cap a Jesús, mentre alguns cristians no senten res especial per ell? Benet XVI advertia fa uns anys que un agnòstic en recerca pot estar més a prop de Déu que un cristià rutinari que ho és només per tradició o per herència. Una fe que no genera en els creients alegria i agraïment és una fe malalta.